

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 27. listopada 2021.

[Multimedia]

Poslanica Galaćanima – 13. Plod Duha

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Propovijedanje svetoga Pavla potpuno je usredotočeno na Isusa i njegovo vazmeno otajstvo. Apostol se, naime, predstavlja kao navjestitelj Krista, i to Krista raspetoga (usp. *1 Kor 2, 2*). Galaćanima, koji su iskušenju da temelje svoju religioznost na ispunjavanju zapovijedi i opsluživanju predaja, on doziva u svijest središte spasenja i vjere – smrt i uskrsnuće Gospodinovo. Čini to stavljajući im pred oči realizam Isusova križa, piše tako: „O bezumni Galaćani, tko li vas opčara? A pred očima vam je Isus Krist bio ocrtan kao Raspeti“ (Gal 3, 1). Tko li vas je opčarao da se udaljite od Krista Raspetoga? To je težak trenutak za Galaćane...

I danas je mnogo onih koji tragaju za religioznim sigurnostima prije nego za Bogom živim i istinskim, stavljajući u središte rituale i propise umjesto da čitavim svojim bićem prigrle Boga ljubavi. I to je napast novih fundamentalista, onih koje, izgleda, plaši put kojim im je ići i ne idu naprijed nego natrag, zato što se tako osjećaju sigurnijima: traže sigurnost Boga, a ne Boga sigurnosti. Zato Pavao traži od Galaćana da se vrate onom bitnom, Bogu koji nam daje život u Kristu raspetome. O tome on osobno svjedoči: „S Kristom sam razapet. Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist“ (Gal 2, 19b-20). A na kraju Poslanice kaže: „A ja, Bože sačuvaj da bih se ičim ponosio osim križem Gospodina našega Isusa Krista“ (6, 14).

Ako izgubimo nîť duhovnoga života, ako nas salijeću nebrojeni problemi i misli, poslušajmo Pavlov

savjet: stanimo pred Krista Raspetoga, ponovno krenimo od njega. Uzmimo križ u ruke, privinimo ga čvrsto na grudi. Ili zastanimo u klanjanju pred Euharistijom, gdje je Isus Kruh koji se lomi za nas, Krist Raspeti, snaga Boga koji izlijeva svoju ljubav u naša srca.

A sada, i dalje vođeni od svetoga Pavla, učinimo i korak dalje. Zapitajmo se: što se događa kad u molitvi susretnemo Isusa Raspetoga? Događa se ono što se događa podno križa: Isus predaje Duh (usp. *Iv* 19, 30), daruje, to jest, sam svoj život. A Duh, koji izvire iz Isusove Pashe, počelo je duhovnoga života. On je taj koji mijenja srce, a ne naša djela. On je taj koji mijenja srce, ne mijenjaju srce stvari koje činimo, nego djelovanje Duha Svetoga u nama! On je taj koji vodi Crkvu, a mi smo pozvani biti poslušni djelovanju Duha, koji ide kamo hoće. Uostalom, upravo je tvrdnja da je Duh Sveti sišao nad sve i da njegova milost djeluje bez ikakvog isključivanja uvjerila i najnepopustljivije među apostolima da je Isusovo evanđelje namijenjeno svima, a ne malobrojnim privilegiranima. A oni koji traže sigurnost, malu skupinu, jasne stvari kao u ono vrijeme, udaljuju se od Duha, ne puštaju da sloboda Duha uđe u njih. Tako se život zajednice ponovno rađa u Duhu Svetom; i uvijek zahvaljujući njemu jačamo naš kršćanski život i nastavljamo svoj duhovni boj.

Upravo je duhovna borba velika pouka Poslanice Galaćanima. Apostol predstavlja dvije suprotne strane: s jedne strane „djela tijela“, a s druge „plod Duha“. Što su djela tijela? To su ponašanja oprečna Božjemu Duhu. Apostol ih naziva djelima tijela ne zato je ljudsko tijelo u sebi loše ili zlo; naprotiv, vidjeli smo kako on insistira na stvarnosti ljudskoga tijela koje je Krist ponio na križ! Tijelo je izraz koji označava čovjeka u njegovoj samo zemaljskoj dimenziji, zatvorena u sebe sama, u horizontalan život, u kojem se slijede svjetovni nagoni i zatvaraju se vrata Duhu, koji nas uzdiže i otvara Bogu i drugima. Ali tijelo podsjeća također da sve ovo stari, da sve ovo prolazi, da je propadljivo, dok Duh daje život. Pavao nabraja, dakle, djela tijela koja se tiču sebičnog korištenja spolnosti, magijskih praksi koje su idolatrija kao i onoga što podriva međuljudske odnose, kao što su „svađa, ljubomora, srdžbe, spletkarenja, razdori, strančarenja“ (usp. *Gal* 5, 19-21). Sve to je plod – nazovimo to tako – tijela, čisto ljudskog ponašanja, onog „bolesnog“ u čovjeku, jer čovjek ima svoje vrijednosti, ali sve ovo je „bolesno“ ljudsko.

Plod Duha je, naprotiv, „ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrotu, vjernost, blagost, uzdržljivost“ (*Gal* 5, 22): tako kaže Pavao. Kršćani, koji se na krštenju „Kristom zaodjenu[še]“ (*Gal* 3, 27) pozvani su živjeti tako. Može, na primjer, predstavljati dobru duhovnu vježbu pročitati taj popis svetoga Pavla i promotriti vlastito ponašanje te vidjeti odgovara li tome, je li moj život uistinu po Duhu Svetom, donosi li te plodove. Donosi li moj život te plodove ljubavi, radosti, mira, velikodušnosti, uslužnosti, dobrote, vjernosti, blagosti, uzdržljivosti? Na primjer, prva tri nabrojena su ljubav, mir i radost: po tome se poznaje prebiva li u nekoj osobi Duh Sveti. Osoba koja je u miru, koja je radosna i koja ljubi: to su tragovi djelovanja Duha Svetoga.

Taj Apostolov nauk postavlja lijep izazov također pred naše zajednice. Ponekad oni koji pristupe Crkvi imaju dojam da se pred njima prostire gusta mreža zapovijedi i propisa: ali ne, to nije Crkva! To može biti bilo koja udruga. No, u stvarnosti, nije moguće dokučiti ljepotu vjere u Isusa Krista

polazeći od previše zapovijedi i od jedne moralne vizije koja, granajući se na mnoge ogranke, može dovesti do toga da se zaboravi izvorna plodnost ljubavi, jačane molitvom koja daje mir i radosno svjedočanstvo. Na isti način, život Duha koji se izražava u sakramentima ne smije gušiti birokracija koja sprječava pristupanje milosti Duha, tog tvorca obraćenja srca. A koliko puta mi sami, svećenici ili biskupi, uvodimo silnu birokraciju za podjeljivanje sakramenta, za primanje puka, koji zato kaže: „Ne, to mi se ne sviđa“ i odlazi, ne vidi u nama, mnogo puta, snagu Duha koji izvodi na novi život, koji nas čini novim stvorenjima. Imamo, dakle, veliku odgovornost, a to je naviještati Krista raspetoga i uskrsloga oduhovljeni dahom Duha ljubavi. Zato što samo ta Ljubav posjeduje snagu privlačiti i mijenjati čovjekovo srce.